

POBLES GERMANS

Si un problema humà, social o polític no s'ha viscut personalment —si no s'ha hagut de suportar— no es pot ser del tot sensible a la seva gravetat.

Els catalans hem viscut la persecució de la nostra llengua i de la nostra cultura, àdhuc encara la vivim o, si més no, patim les conseqüències d'haver-la viscuda; els catalans continuem sense veure reconegut el nostre fet nacional, i recents polèmiques entre els nostres polítics ho demostren. Per això els catalans que sentim pregonament aquests greuges contra el nostre poble hem de ser molt oberts a compartir els sentiments culturals i de defensa de la llengua d'altres comunitats nacionals que no són respectades —o ho són molt poc— per l'estat que les enclou.

Ens hem de sentir solidaris amb gallecs, bascos, corsos, bretons, flamencs, sards, irlandesos, gal·lesos, escocesos, etc. Però més que amb cap altra nació, els Països Catalans estan vinculats culturalment amb Occitània: fóra prolixa l'enumeració de tots els factors que ens uneixen, des del moviment cultural i literari dels trobadors, els segles XII i XIII, fins al felibritge paral·lel a la nostra Renaixença, passant per l'agermanament amb la Vall d'Aran, de parla occitana.

Els llaços de la cultura occitana amb la nostra fan possible que els seus defensors i promotors davant del gegant francès, busquin —i trobin— força ajuda i comprensió en els catalans.

Per això tots hauríem de procurar conèixer tan bé com poguéssim el país germà i hauria d'alegrar-nos que la nova administració gal·la sembli més oberta a reconèixer la diversitat de l'hexàgon: la salvació de la cultura occitana és un puntal per a la salvació de la catalana —i vice-versa—.

Tots podem aportar, amb molt poc esforç, un granet de sorra per ajudar els occitans a refer-se de la prostració cultural a què els ha sotmesos el centralisme francès: catalanitzant i occitanitzant els noms de lloc del seu país; hem d'arraconar l'ortografia i l'estrafeta pronunciació afrancesades. Només esmentaré alguns exemples: cal dir Pau (i no pronunciar "Po"), Foix (tot pronunciant-ho tal com el cognom i no pas "Fuà"), Tolosa de Llenguadoc (i no Toulouse, pronunciat "Tulús"), Llemotges (en francès Limoges), Ais de Provença (i no Aix, pronunciat "E") Besiers (pronunciant la essa final), Montpeller, Avinyó, Lorda (i no Lourdes)...

La pronunciació correcta d'aquesta darrera ciutat, tan coneguda pel santuari maria que alberga, és "Lurda" (i no "Lurdes"), perquè en occità les oo no accentuades en pronuncien uu.